

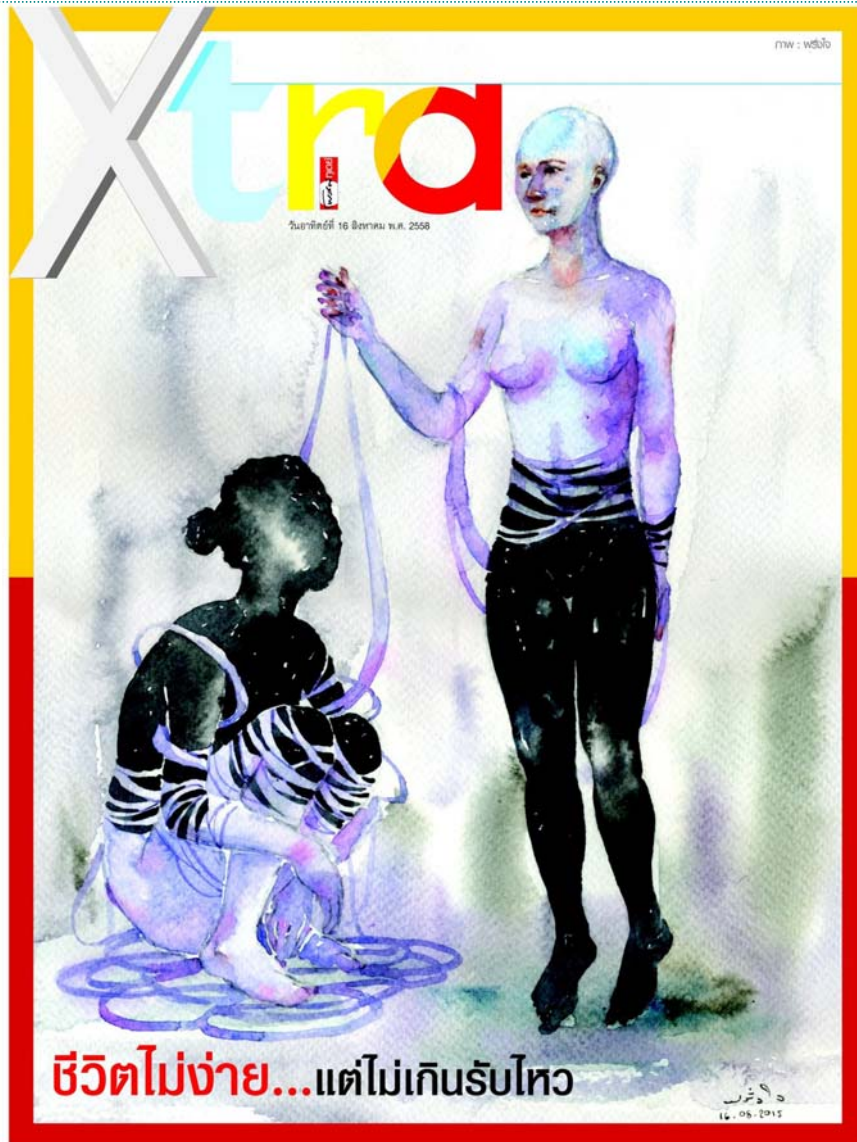

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕ ๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ฉบับประจำวันที ๑๖ เดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑-๕ มูลค่าข่าว ๒,๐๐๑,๙๑๕.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ชีวิตไม่ง่าย...แต่ไม่เก็บรับไหว ของ มัลลิกา เกี้ยวข้อง

กัไม่ลับ

• เรื่อง แอลดี

ใครที่เป็นแฟนซีรีส์เกาหลี อย่างซีรีส์เรียก

น้ำตา "Autumn in my heart" นำแสดงโดย จองเยช็อน หรือละครไทยน้ำตาท่วมจอ อย่าง "ใจร้าย" นำแสดงโดย เคน-ธีรเดช วงศ์พัวพันธ์ และ แอฟ-ทักษอร เตชะณรงค์ คงพอผ่านหูกับโรคลูคิเมีย (มะเร็งเม็ดเลือดขาว) โรคยอดฮิตที่นางเอกหลายเรื่องต้องเป็น จนมีการตั้งกลุ่มกันในโลกโซเชียล เรียกว่าผู้ป่วยโรคลูคิเมียว่าเป็นโรคนางเอก แต่เชื่อเถอะว่า ลองใครได้มาสวมบทเป็น (โรค)

นางเอกนี้ ชีวิตคุณจะต่างจากนางเอกอย่างสิ้นเชิง ออม-มัลลิกา เกี้ยวข้อง สาวน้อยน่ารักที่กำลังรุ่งเรืองกับชีวิตที่สวยงาม กำลังโลดแล่นไปกับอนาคตที่สดใส หลังจากเรียนจบปริญญาตรี เธอกำลังพาตัวเองไปสู่อีกขั้นของชีวิต ด้วยการไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษ แต่สุดท้ายชีวิตที่

เดินมาบนถนนที่ราบเรียบ มีอันต้องสะดุดล้ม ด้วยก้อนหินก้อนใหญ่ที่เธอตั้งชื่อว่า "น้องลู" แม้วันนี้เธอจะลุกขึ้นได้อีกครั้ง แต่ช่วงเวลา 2 ปีที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับน้องลู กลับมีเรื่องราวมากมายให้เธอได้เรียนรู้และค้นพบัจธรรมหลายอย่างในชีวิต

หากเปรียบเทียบชีวิตของเธอในช่วงสองปีนี้เป็นหนังสือเรื่อง ต้องบอกว่า เมื่อดูหนังสือจบ คุณจะได้รับแรงบันดาลใจ ครบรส ทั้งความเศร้า ตลก และหลอน ถ้าพร้อมแล้ว ปิดเสียงโทรศัพท์มือถือ และไปชมหนังสือของเธอกันเลย

ปฐมบทของฝันร้าย

ออม เด็กสาวเจ้าของรอยยิ้มสดใส ราวกับโลกนี้เป็นสีชมพูตลอดเวลา บอกว่า

วินาทีที่หมอบอกว่าอ้อมเป็นลู
คีเมีย เหมือนโลกหยุดหมุนไป
ชั่วขณะเหมือนกันนะ หมอ
บอกว่าถ้าเราไม่รักษาจะอยู่ได้
อีกไม่เกิน 2 ปี ตอนนั้นอ้อม
ช็อกนะ น้ำตาไหล แต่หมอ
ก็บอกว่าเราเป็นลูคีเมียชนิด
เฉียบพลัน มีโอกาสรักษาให้
หายขาดได้ วินาทีนั้นเองที่
เรารู้ว่าเป็นลูคีเมียแล้วรักษา
หายขาดได้ ก็ทำให้อ้อมมี
กำลังใจขึ้น

หลังจากเรียนจบปริญญาตรีจากวิทยาลัย
นานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ระหว่างรอ
รับปริญญา เธอบินลัดฟ้าเตรียมไปเรียนต่อ
ปริญญาโทที่อังกฤษ หลังจากไปได้เพียง
เดือนกว่าๆ ก็บินกลับมารับปริญญา ช่วงนั้น
ญาติๆ หลายคนเริ่มทักว่าเธอดูหมอมลงกว่า
ปกติ ทั้งที่จากเดิมก็หมอมเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“เพื่อความสบายใจ ตอนนั้นคุณแม่
เลยให้ไปตรวจโปรแกรมตรวจสุขภาพประจำ
ปี ปรากฏว่า ผลปกติ มีแค่ผลเลือดที่บอก
ว่าเริ่มเป็นโลหิตจาง แต่ไม่ได้อยู่ในระดับที่
อันตราย หมอแนะนำให้งินผักใบเขียวและ
วิตามิน หลังจากนั้นก็บินกลับไปอังกฤษ”

การกลับมาอังกฤษครั้งนี้เหมือนไม่ใช่
เธอคนเดิม เพราะร่างกายที่เคยแข็งแรง
เริ่มผิปกติ เธอเริ่มมีอาการอ่อนเพลีย
ตลอดเวลา หน้าว่าง่าย หน้ามืดบ่อยๆ จน
ครั้งหนึ่งตื่นมาเข้าห้องน้ำแล้วเป็นลมล้ม
ตึงลงไปทีพื้น

“ตอนแรกอ้อมคิดว่าเป็นอาการอ่อนเพลีย
จากการเดินทาง แต่หลังจากผ่านมาหลาย
วัน อาการเหล่านี้ก็ยังไม่หายไป แกรมทวี
ความรุนแรงขึ้น โดยเฉพาะอาการหน้ามืด
หมดสติ เรียกว่าแต่อย่างเท่าออกจากบ้าน

ก็เป็นลมซะแล้ว ตอนนั้นอ้อมไม่คิดว่าเราจะ เป็นอะไรมาก ขนาดโทรมาเล่าให้คุณพ่อ ฟัง คุณพ่อยังแซวว่าเป็นโรคซีทีเกียจหรือ เปล่า (หัวเราะ)”

แต่แล้วเมื่ออาการไม่ดีขึ้น ประกอบ กับมีเพื่อนคนไทยที่อยู่ที่นั่นทักว่า ดู จากอาการอ้อมแล้วเหมือนเป็นลูคีเมีย อ้อมซึ่งยอมรับว่าปกติดีมากๆ เวลาไป เมืองนอกจะไม่ยอมบินกลับเมืองไทย ถ้ายังไม่ครบกำหนด จึงยอมซื้อตั๋ว เครื่องบินบินกลับเมืองไทยด่วน

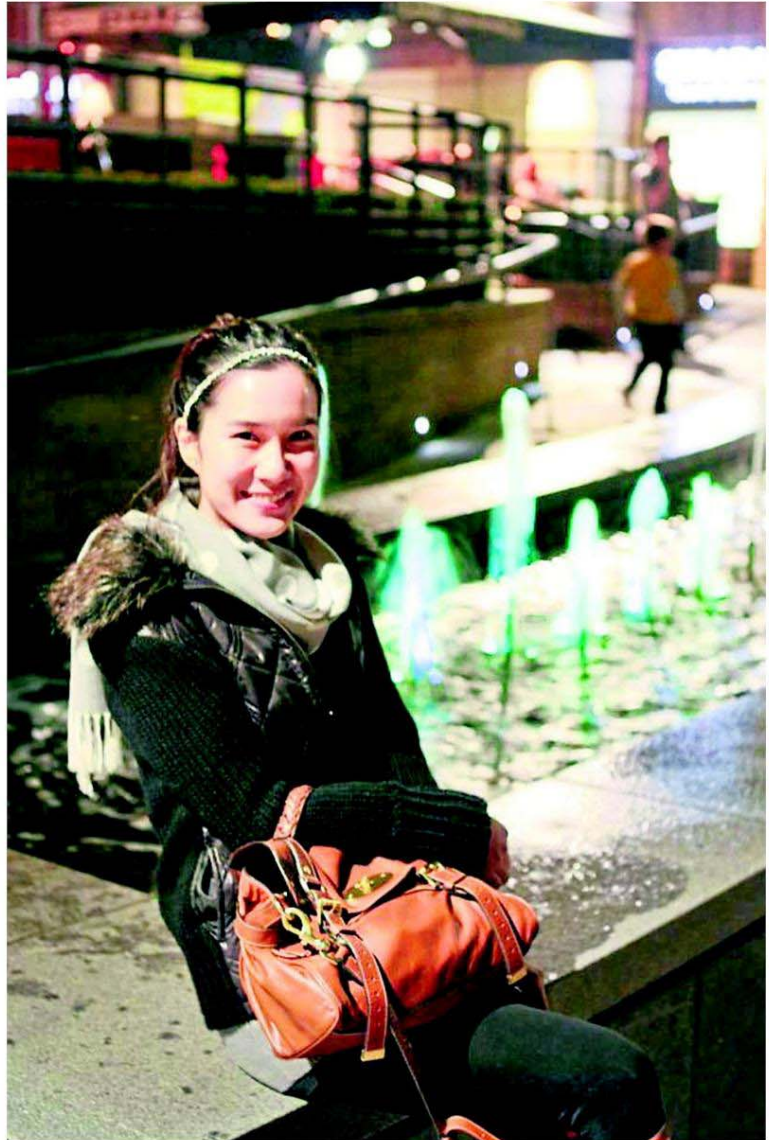
“โชคดีที่ไฟล์ต์ที่อ้อมจะบินตรงจาก ลอนดอน-กรุงเทพฯ เหลือตั๋วใบสุดท้าย พอดีตอนที่เรามาจอง เลยได้บินกลับ มา ตอนที่กลับอ้อมยังมาพร้อมกระเป๋า เล็กๆ ใบเดียว ที่มาใบเดียวไม่ใช่เพราะ กลัวแบกกระเป๋าไม่ไหว แต่ในใจยังคิด ว่ากลับมาตรวจแ็บเดียวแล้วก็จะกลับไป เรียนต่อ ใครจะคิดว่าเราจะต้องอยู่ รักษาตัวเป็นปีๆ”

อ้อมบอกว่า พอมาถึงเมืองไทยไป ตรวจที่โรงพยาบาล ผลเลือดที่ออกมา ก็ ยังฟ้องว่าเราเป็นแค่โลหิตจาง เม็ดเลือด ขาวปกติ แต่ปรากฏว่าพอรุ่งขึ้น อ้อมก็ เป็นลมอีก คราวนี้คุณแม่เก็บกระเป๋าพา ไปโรงพยาบาลเตรียมแอดมิท ปรากฏ ไปถึงคุณหมอตรวจคลื่นหัวใจ ความดัน ให้ลุกขึ้นกระโดด ทำได้หมด

“คุณหมอบอกว่าอ้อมแค่เป็นลม ธรรมดา แต่คุณแม่ไม่ยอม เอาประวัติ คนไข้เรามาด้วย แล้วบอกหมอว่าเก็บ กระเป๋าเตรียมมาแอดมิทแล้วให้คุณหมอ ช่วยตรวจเลือดให้ละเอียด ปรากฏว่าพอ ให้หมอเฉพาะทางตรวจ พบว่าเม็ดเลือดขาว ในตัวเหลืออยู่แค่ 500 จากระดับคนปกติอยู่ที่ 4,000 สำหรับน้องอ้อมตอนนั้นไม่ตกใจ นะ คิดว่าเราไม่ได้เป็นไร จนกระทั่งหมอ ขอตรวจไขกระดูก เพื่อตรวจว่าเป็นมะเร็ง หรือเปล่า เค้านางของฝันร้ายเริ่มมาเยือน”

เซย์ไฮ...น้องลู(กิเมีย)

“วินาทีที่หมอบอกว่าอ้อมเป็นลูคีเมีย เหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะเหมือนกัน

นะ หมอบอกว่าถ้าเราไม่รักษาจะอยู่ได้อีกไม่เกิน 2 ปี ตอนนั้นออมซื้อกระณะ น้ำตาไหล แต่หมอก็บอกว่าเราเป็นลูคีเมียชนิดเฉียบพลัน มีโอกาสรักษาให้หายขาดได้ วินาทีนั้นเองที่เรารู้ว่า เป็นลูคีเมียแล้วรักษาหายขาดได้ ก็ทำให้ออมมีกำลังใจขึ้น”

หลังจากคุยกับหมอเรียบร้อย เราก็เริ่มทำการรักษาเลย ครั้งแรกออมแอดมิทอยู่ที่โรงพยาบาล 42 วัน

“ออมยังจำตอนที่ไปห้องพักคนไข้ได้เลยว่า พี่ๆ พยาบาลที่เห็นออมยังพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ออมจะไหวมั๊ย เพราะเราตัวเล็กมาก แล้วต้องรักษาด้วยทั้งคีโม (เคมีบำบัด) และฉายแสง”

พอเข้าสู่กระบวนการรักษา นอกจากจะต้องต่อสู้กับฤทธิ์ยา ออมยังต่อสู้กับสิ่งทีจนวันนี้เธอเองก็อธิบายไม่ได้ ออมบอกว่า มีครั้งหนึ่งที่พยาบาลให้ยา ซึ่งมองผิวเผินจะเหมือนการให้น้ำเกลือเข้าเส้นเลือด ปรากฏว่าข้อต่อยาหัก โชคดีที่ยาตัวนี้ไม่ร้ายแรงมาก เพราะถ้าเป็นยาตัวแรงอาจทำให้ผิวหนังถึงกับไหม้ได้ นอกจากนี้ยังมีอาการแปลกๆ ที่อธิบายไม่ได้

“ออมจำได้ว่าช่วงที่เกิดเรื่องคือหลังวันมาฆบูชา หลังให้ยาเสร็จออมยังคุยกับแม่ตามปกติ ลักพักออมหายใจไม่ออก หน้าทั้งเขียวทั้งบวม ดิ้นไปมา ตอนนั้นไม่รู้ว่เราคิดไปเองหรือเปล่า ออมเห็นควายตัวใหญ่อยู่ข้างหน้าเตียง แล้วก็รู้สึกว่เหมือนที่

คอตัวเองโดนกรีดมีเลือดไหล ทั้งทีในความเป็นจริงไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ตอนที่กลืนน้ำลายออมยังรู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวเลือด ตอนนั้นออมไม่รู้จะทำยังไง ได้แต่สวดมนต์ แล้วสุดท้ายภาพหลอนที่มีก็หายไป”

ออมบอกว่า หลังจากนั้นนอนไม่หลับเป็นเดือน ถึงคุณหมอจะให้ยานอนหลับที่แรงที่สุดกินนอนไม่หลับ เพราะกลัวฝังใจว่าตัวเองจะเกิดหายใจไม่ออกขึ้นมาอีก โชคดีทีหลังๆ ด้วยความทีต้องแอดมิทที่โรงพยาบาลบ่อย เธออาศัยการสวดมนต์ เข้า กลางวัน เย็น และ

ก่อนนอน ควบคู่กับการกรวดน้ำทุกวัน ทำให้เธอพักค้างคืนที่โรงพยาบาลได้อย่างเป็นสุขมากขึ้น

“ถามว่าช่วงนั้นมีท้อบางมัยมีนะ เพราะในการรักษามีผลข้างเคียงมากมาย ที่ร้ายแรงสุดๆ คือ ผมร่วง จากเดิมเราเป็นคนผมยาวมาก แต่ต้องมาหัวโล้น แต่พอเรียกสตีตินิกกลับมา ก็คิดขึ้นได้ว่า คนเราเกิดมาแล้วครั้งหนึ่ง ต้องสู้ให้ถึงที่สุด มีบางครั้งแอบนึกน้อยใจในโชคชะตาฟ้าลิขิต พยายามสวดมนต์ อ้อนวอนจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่เราก็ค้นพบว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือกำลังใจที่สืด ลูจากตัวเราเอง”

หลังเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลมานาน ในที่สุดคุณหมอก็บอกข่าวดีว่าสามารถกลับบ้านได้ ออมบอกว่า ดีใจสุดๆ แถมยังโชคดีแค่ขับรถออกจากโรงพยาบาลก็ได้ทำบุญเลย เพราะจอดรออยู่ดีๆ ก็มีพระสงฆ์มาเคาะกระจกรถ ออมเลยได้มีโอกาสทำบุญค่ารถกลับบ้านให้พระสงฆ์

“พอถึงบ้านด้วยความดีใจ ออมรีบลงจากรถ ปรากฏแค่ก้าวเท้าลงจากรถก็หกล้มตบไปที่พื้น เพราะด้วยสภาพร่างกายตอนนั้นอ่อนแอ น้ำหนักจาก 42 กิโลกรัม ลดลงเหลือเพียง 33 กิโลกรัม กล้ามเนื้อขาไม่มีแรง เพราะอยู่กับเตียงคนป่วยเป็นเวลานานไม่ได้ขยับร่างกาย ต้องค่อยๆ ฟันฟูร่างกายจนเริ่มดีขึ้น และรอรับการรักษาต่อไป ซึ่งขนานต่อมาจะบอกว่าคุณแรกที่ต้องแอดมิทอยู่โรงพยาบาลยาวๆ เป็นอยู่ประมาณ 2-3 คืน ให้ยาแล้วกลับบ้านได้ หลังจากรักษาตามคอร์สในที่สุด ออมก็ได้รับข่าวดีจากคุณหมอว่าสามารถเอาชนะลูคีเมียได้แล้ว”

สัญญาต้องเป็นสัญญา

หลังจากรักษาตัวจนหายดี ผมที่เคยร่วงเพราะฤทธิ์ยา เวลานี้เริ่มกลับมายาวประป่า โดยไม่ต้องง้อวิกผม แต่เมื่อเดือน พ.ค.ที่ผ่านมา ออมก็ตัดสินใจ

ทำตามสัญญาที่เคยพูดไว้แบบไม่ตั้งใจ ตอนที่รักษาตัวว่าจะบวชชี

“ตอนที่รักษาตัวอยู่ มีคนแนะนำให้ออมบวชชี ตอนนั้นออมบอกปฏิเสธไป เพราะไม่อยากโกนผม (ตอนนั้นผมออมก็ยังไม่ร่วงนะ) แต่ปรากฏว่าไม่กี่วันต่อมาด้วยฤทธิ์ยาเคมีบำบัด ออมผมร่วง วันหนึ่งเราเห็นตัวเองในกระจกเลยบอกแม่ว่า ออมบวชชีก็ได้นะ ไม่น่า

เชื่อว่าหลังจากเราพูดแบบนั้น อาการแพ้ดี โหมช่วงที่รักษาก็ค่อยๆ ดีขึ้น”

จนพอรักษาหาย ออมบอกว่า มัวแต่เพเลิดเพลินกับชีวิตฟ้าหลังฝน เลยยังไม่ได้หาเวลาไปบวชเสียที จนวันหนึ่งเธอนอนฝันไปว่า พระอาจารย์ที่เป็นเจ้าอาวาสวัดบางไทรงกระบี มาโกนหัวบวชชีให้ ตอนนั้นออมเลยเริ่มถูกคิดว่า นี่คงเป็นสัญญาณเตือนว่าถึงเวลาที่ควรจะไปบวชชีตามที่เคยพูดไว้แล้ว

“บ้านอ่อมอยู่ที่กระบี่ ช่วงที่รักษาตัวหายแล้วก็กลับไปอยู่ที่กระบี่ พอฝนแบบนี้เลยตัดสินใจไปโกนหัวบวชชัณาน 7 วัน ซึ่งวันที่อ่อมบวชตรงกับวันเกิดของพระอาจารย์ที่อ่อมฝันถึงพอดี อ่อมว่าการไปบวชครั้งนี้ทำให้เราปลงได้หลายอย่าง เห็นว่าชีวิตคนเราก็แค่นี้จริงๆ คนเรากินอาหารแค่ 2 มือ

ก็อยู่ได้ ที่แปลกกว่านั้น คือ พอสึกออกมาคราวนี้อ่อมใช้ชีวิตไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องง้อวิก จากช่วงที่รักษาอ่อมยังต้องใส่วิกผมนะ แต่ตอนนี้อ่อมไปไหนได้ทั้งที่ยังไม่มีผม จะยึดอัดกับสายตาคนที่มองด้วยความสงสัยบ้าง แต่อ่อมก็ไม่แคร์”

ความใส่ใจถึงลูคีเมียที่รัก

อ่อมบอกว่า มองย้อนกลับไปต้องขอบคุณลูคีเมียที่ทำให้เด็กสาวคนหนึ่งโตขึ้นได้ บทเรียนชีวิตเยอะ ทุกวันนี้เธอกำลังพูดว่า ห้อมล้อมไปด้วยบุคคลคุณภาพรอบกาย เพราะช่วงที่ป่วยหนักทำให้ได้เห็นน้ำใจคน

“ถึงตอนนี้เราใช้ชีวิตแบบคิดบวกมากขึ้น ลดตีความเหวี่ยงวันลงเยอะ เห็นใจคนอื่นมากขึ้น มีเวลาอยู่กับตัวเองมากขึ้น ลูคีเมียเปิดโอกาสให้เราเห็นในสิ่งทีหลายคนไม่มีโอกาสหรือบางคนอาจจะเห็นเมื่อสายเกินไป ถ้าตอนนั้นไม่เจอลูคีเมีย ชีวิตเราจะคิดบวกได้ขนาดนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ คิดซะว่ามันเป็นคือบททดสอบหนึ่งของชีวิตเท่านั้น”

อ่อมเชื่อว่า ถ้าเราผ่านไปได้ เราจะกลายเป็นเพชรที่แข็งแกร่ง อ่อมถือคติ ท้อเป็นด่าน ผ่านเป็นเพชร และวันนี้อ่อมได้พิสูจน์แล้วว่า เธอคือเพชรแท้น้ำงามที่ผ่านการเจียรระโนแล้ว ■